

[Ib Christensen]

forøge det offentliges engagement og samtidig fastholde en selvstændighed og politisk uafhængighed for idrætten, kan man nok undre sig noget over.

Samtidig nævnes der det store tilskuerantal, som eliteidrætten kan præstere. Man kunne i den anledning spørge: hvorfor er der så grund til, at det offentlige engagerer sig stærkere, også økonomisk? Det, man kunne gøre over for idrætten, var vel, at man kunne tilbyde den at overtage tipstjenesten og de midler dér, så idrætten i større omfang kunne blive selvfinansierende, ligesom man selvfølgelig fortsat efter vores mening skal stille sportsanlæg til rådighed for idrætten.

Vi er enige i den opfattelse, at sport og politik ikke helt kan adskilles, men sammenblanding mellem sport og politik kan jo finde sted i større eller mindre omfang, og det må da være vort synspunkt, at sport og politik skal blandes i mindst mulig grad. Vi mener altså, at den størst mulige adskillelse skal finde sted.

Det er en mellemfolkelig gevinst, at idrætsfolk mødes på tværs af landegrænserne og dyster med hinanden, som det sker ved olympiader, og det bør ikke sættes over styr, medmindre Danmarks alvorlige internationale forpligtelser over for De Forenede Nationer skulle byde det og der dermed kunne opnås overordnede politiske mål med hensyn til freden og sikkerheden i verden. Dette er som sagt ikke tilfældet i denne sag, idet der ikke bliver tale om en samlet international boykot eller samlede internationale aktioner gennem De Forenede Nationer eller blot en opslutning fra et meget stort antal lande, også fra den uforpligtede verden, omkring eventuelle boykothestillinger til idrætsfolkene.

Da der ikke bliver tale om det, må vi fastholde under alle omstændigheder, at som situationen er nu, kan vi ikke acceptere, at den danske regering og folketinget skulle komme med henstillinger til idrættens organisationer, og det ligger der altså heller ikke i regeringens tale. Vi må i øvrigt understrege, at også i dette anliggende bør det være Danmarks regering og folketing selv, der beslutter, hvilken politik Danmark skal føre; det skal ikke være sådan, at enighed eller mangel på enighed i EF rent faktisk dirigerer den danske regerings og folketingsflertallets holdning til en konkret sag som denne.

Bølvig (RV):

I en tale i Nairobi-klubben for nylig fremhævede udenrigsminister Kjeld Olesen, at sikkerhedspolitik ikke kun er et spørgsmål om militær oprustning, ikke kun er et spørgsmål om at opstille hære med tanks, artilleri og flyvere, men i høj grad er et spørgsmål om at udligne de helt urimelige og uanstændige forhold mellem den rige og den fattige verden. Jeg er meget glad for, at udenrigsministeren gjorde opmærksom på denne sammenhæng, og at fred og sikkerhed i verden i meget høj grad afhænger af, at vi får dæmpet forskellen mellem de få privilegerede i den rige verden og de utalte millioner i den fattige verden.

Derfor kan jeg undre mig over regeringens holdning, eller rettere manglende holdning, til en sportslig boykot af de kommende olympiske lege i den sovjetiske hovedstad, for vi er vel, hr. udenrigsminister, enige om, at det ikke skal kunne betale sig, heller ikke for en supermagt, at overfalde et andet land, at frarøve et andet land dets selvstændighed, et land, der igennem årtier har kæmpet desperat for en sådan selvstændighed. Vi er vel også enige om, at svaret på Sovjets invasion i Afghanistan ikke skal være militært, specielt vi ganske mange, der frygter en militær oprustning, der ikke tror på de militære muligheder – her tænker jeg på det radikale venstre, på store dele af socialdemokratiet og på SF. Vi må vel være de første til at forlange, at andre metoder skal tages i brug end de militære. Vi må vel være de første til at vise vores afsky for et overfald på et andet land som det, vi har set her i de sidste måneder i Asien. Vi må da vide, at skriftlige protester ikke er nok.

Er det virkelig prisen, man skal betale for et overfald på et andet land, at få en række skriftlige protester, bl. a. fra den danske regering, bl. a. fra den danske udenrigsminister? Vi må være helt klar over, at den slags protester ikke er nok til at stoppe en aggressiv stormagt, slet ikke. En af måderne – en af de ikke-militære måder – til at vise vores harme og vores afsky må bl. a. være at vise den sovjetiske regering og især en misinformeret befolkning, at der rundt omkring i verden er foragt og afsky for den sovjetiske invasion og for deres aggressive og krigeriske handlinger.